

H. Barbócz Ildikó

Havasi méz

megérintett a havas —
korán reggel
arcomon éreztem
leheletét
friss csöppekkel áztatta
bőröm bársonyát
a láthatatlan virágerdő
bódító illatát
küldte felém a szél
s még számban hordom
emlékként
a borostyánszínű méz
sejtelmes ízét

Úgy indulni el...

úgy indulni el
hogy ne csak
a fák virágos gömbje
pitypangok sárga selyme
várad ősi szelleme
erdélyi tornyok magasa
s hegykaréjok havasa
de találkozások melege
egy barát integető keze
tíz év hűséges emléke
hívjon tavaszi
lélekpezsdítő útra

Homoródi ébredés

fülem merítem	szemem telítem
hegyi csobogással	rengeteg erdővel
tüdőm merítem	lelkem megtöltöm
fenyők illatával	a Hargita szívével
